

Mihai Eminescu - Greșalele în politică sunt crime...

“Greșalele în politică sunt crime; căci în urma lor suferă milioane de oameni nevinovați, se împiedică dezvoltarea unei țări întregi și se împiedică, pentru zeci de ani înainte, viitorul ei.”

“Mizeria materială și morală a populației, destrăbălarea administrației, risipa banului public, cumulumul, corupția electorală, toate acestea n-au a face, la drept vorbind, cu cutări sau cutări principii de guvernământ. Oricare ar fi guvernul și oricare vederile sale supreme, corupția și malonestitatea trebuie să lipsească din viața publică; oricare ar fi, pe de alta parte, religia politică a unui guvern, ea nu-i dă drept de-a se servi de nulități venale, de oameni de nimic, pentru a governa.”

A fost odată ca-n povesti,
A fost, de-ar mai fi iară ,
Din neamuri tracice, regești,
O prea frumoasă țară.
Și era una pe pământ
Și mândră-n toate cele,
Cum e icoana unui sfânt
Și Luna între stele.
Mă doare-n suflet, când privesc
La tot ce se întâmplă,
Și in mormânt mă răsucesc
Și cuie-mi intră-n tâmplă .
Eu nu mai simt miros de tei
În viața mea postumă,
Nu văd nici vajnici pui de lei,
Doar mucegai și humă.
Luceferi nu mai strălucesc,
Când țara e o rană ,

Copiii mamele-și bocesc ,
Ca n-au în blide hrană.
Cântat-am graiul românesc,
Această dulce limbă.
Dar astăzi, cei ce-o mai vorbesc,
Prin alte țări o schimbă .
Degeaba le-am lăsat cu dor
O “Doină”, să tresară !
Trecutul nu e viitor
Și viața li-i amară.
Nici harta nu-i ca-n alte dăți,
Din Nistru până-n Tisa.
Moldova-i astăzi jumătăți.
Cât rău făcutu-ni-s-a!
Degeaba scris-am eu scrisori
Din vremuri de urgie,
Și m-am rugat de-atâtea ori,
Mai bine să vă fie.
Avut-am piatră la hotar
Și-n țara noastră singuri
Cules-am holde din brăzdar.
Acum n-aveți nici linguri ...
O, biet popor român sărac,
Cu-o țară prea bogată!
Tu vino-i răului de hac

Să nu ți-o vândă toată!
Și dă-i afară pe străini
Cu toți îmburgheziții,
Să nu-ți mai fie-n alte mâini
Guverne și poliții!
Cu trupe de comedianți,
Numindu-le partide ,
Sunteți românii emigranți
Din Rai în țări aride.
Pierdut-ați banii țării-n vânt
Și-i goală visteria.
Mai dați și ape și pământ
Și vindeți România.
Mihai Viteazu v-a lăsat
O țară mai rotundă.
Voi azi ați scos-o la mezat,
Străinii vă inundă.
Aveți întinsul Bărăgan,
Și nu aveți o pâine.
Aveți și turme și ciobani,
Dar duceți vieți de câine.
Aveți bogații munți Carpați
Și dulcea Mioriță,
Păduri de brazi,
ce vă sunt frați,

Și flori în poieniță.
Aveți o deltă ca-n povești,
Vedeți să nu v-o fure,
Atâtea ape, atâția pești
Și nu mâncați nici mure...
Nici vii pe deal nu mai zăresti,
Livezile se-uscară,
Când mărul Țării Românești
Se-aduce de afară.
Nu vine Mircea cel Batrân,
Nici Ștefan de la Putna,
Să vi-l alunge pe păgân,
Când voi lăsat-ați lupta!
Albastrul cerului senin
Se-ntunecă mai tare
De-atâția nouri de venin,
De-atâta delăsare.
Nu voi a vă-nvăța de rău,
Ci-ncerc a vă-nțelege.
De ani și ani cădeți în hău,
Nimic nu vă mai merge.
Rușine să vă fie-n veac,
Că v-ați trădat străbunii,
De parcă n-ați fi pui de dac,
Ci rude-ați fi cu hunii!

Lăsați pe-ai voștri guvernanți

Să vă înce-n smoală,

Să fiți doar simpli figuranți

În țara voastră goală...